

УДК 78.03:786.2(510) "19/20"

DOI <https://doi.org/10.32782/facs-2025-5-33>**Ань ТЯНЬ***аспірант кафедри музичного мистецтва навчально-наукового інституту культури і мистецтв, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка, м. Суми, Україна, 40002***ORCID:** 0009-0008-0811-3364

Бібліографічний опис статті: Тянь, Ань (2025). Трансформація фортепіанної культури Китаю: концепти адаптації, гібридності та культурного синтезу. *Fine Art and Culture Studies*, 5, 261–267, doi: <https://doi.org/10.32782/facs-2025-5-33>

ТРАНСФОРМАЦІЯ ФОРТЕПІАННОЇ КУЛЬТУРИ КИТАЮ: КОНЦЕПТИ АДАПТАЦІЇ, ГІБРИДНОСТІ ТА КУЛЬТУРНОГО СИНТЕЗУ

Фортепіано, як музичний інструмент західного походження, у процесі свого поширення на теренах Китаю пройшло складний шлях адаптації, інтеграції та переосмислення в контексті національної культури. Воно поступово засвоїло характерні риси традиційної китайської музики – модальність, мелізматичність, гнучкість ритму, а також специфічні інтонаційні формули, що зумовило появу унікальних форм художнього вираження. У статті розглядається сутність феноменів китаїзації та локалізації фортепіанної музики, аналізуються основні концепти адаптації, гібридності й культурного синтезу, які визначають специфіку сучасного розвитку фортепіанного мистецтва в Китаї.

Дослідження зосереджено на виявленні ключових напрямів творчої інтеграції у процесі націоналізації фортепіанного мистецтва Китаю, серед яких: поєднання елементів народної музики з академічними формами, реформування системи фортепіанної освіти, активізація міжмистецької взаємодії та впровадження цифрових технологій у педагогічну практику. Таке поєднання традиційних і сучасних підходів формує нову модель музичної комунікації, що сприяє оновленню змісту мистецького процесу та розширює можливості сучасної музичної освіти.

Дослідження доводить, що процес культурної адаптації та локалізації фортепіанного мистецтва має не лише естетичне, а й глибоке соціокультурне значення, оскільки він сприяє збереженню національної ідентичності, актуалізації духовних цінностей та відродженню культурної пам'яті. У цьому контексті китаїзоване фортепіанне мистецтво постає не як відтворення західних моделей, а як самобутній напрям культурного розвитку, що поєднує традиційні засади китайської музики з сучасними формами художнього мислення, утверджуючи творчу самодостатність і культурну цілісність китайського суспільства.

Окрему увагу приділено ролі композиторської творчості та виконавської інтерпретації у формуванні нових художніх моделей, що поєднують західну гармонійну логіку із традиційною китайською звуковою образністю. Такі процеси відображають тенденцію до глобального культурного обміну та одночасно підкреслюють прагнення Китаю до самоствердження у світовому музичному просторі. Саме тому фортепіанне мистецтво постає як динамічна сфера, у якій відбувається гармонійне поєднання традиційного та сучасного, національного й універсального, що визначає його значущість у системі сучасної музичної культури.

Ключові слова: фортепіанне мистецтво, китаїзація, локалізація, культурний синтез, гібридність, музична ідентичність, традиційна китайська музика, міжкультурний діалог, адаптація, модернізація фортепіанної культури.

An TIAN*Postgraduate Student, Department of Musical Art, Educational and Scientific Institute of Culture and Arts, Sumy State Pedagogical University named after A. S. Makarenko, Sumy, Ukraine, 40002***ORCID:** 0009-0008-0811-3364

To cite this article: Tian, An (2025). Transformatsiia fortepiannoi kultury Kytau: kontsepty adaptatsii, hibrydnosti ta kulturnoho syntezy [Transformation of China's piano culture: concepts of adaptation, hybridity, and cultural synthesis]. *Fine Art and Culture Studies*, 5, 261–267, doi: <https://doi.org/10.32782/facs-2025-5-33>

TRANSFORMATION OF CHINA'S PIANO CULTURE: CONCEPTS OF ADAPTATION, HYBRIDITY, AND CULTURAL SYNTHESIS

The piano, as a musical instrument of Western origin, has undergone a complex process of adaptation, integration, and reinterpretation within the context of Chinese national culture. Throughout its development in China, the instrument gradually assimilated the characteristic features of traditional Chinese music – its modality, melismatic texture, rhythmic flexibility, and distinctive intonational formulas – resulting in the emergence of unique forms of artistic expression. The article examines the essence of the phenomena of Sinicization and localization of piano music, analyzing the main concepts of adaptation, hybridity, and cultural synthesis that define the specific features of the contemporary development of piano art in China.

The study focuses on identifying the key directions of creative integration in the process of nationalizing Chinese piano art, including the combination of folk musical elements with academic forms, the reform of the piano education system, the intensification of interdisciplinary interaction, and the implementation of digital technologies in pedagogical practice. Such a synthesis of traditional and modern approaches forms a new model of musical communication, contributing to the renewal of artistic processes and expanding the potential of contemporary music education.

The research demonstrates that the process of cultural adaptation and localization of piano art possesses not only aesthetic but also profound sociocultural significance, as it fosters the preservation of national identity, the actualization of spiritual values, and the revival of cultural memory. In this context, Sinicized piano art emerges not as a mere reproduction of Western models but as an independent direction of cultural development that combines the traditional principles of Chinese music with modern forms of artistic thinking, thereby affirming the creative self-sufficiency and cultural integrity of Chinese society.

Special attention is given to the role of compositional creativity and performance interpretation in shaping new artistic models that merge Western harmonic logic with traditional Chinese sound imagery. These processes reflect the tendency toward global cultural exchange while simultaneously emphasizing China's aspiration for self-affirmation within the global musical space. Consequently, piano art is presented as a dynamic sphere where the traditional and the modern, the national and the universal, are harmoniously intertwined – defining its significance within the system of contemporary musical culture.

Key words: piano art, Sinicization, localization, cultural synthesis, hybridity, musical identity, traditional Chinese music, intercultural dialogue, adaptation, modernization of piano culture.

Актуальність проблеми. Фортепіанна музика, як важливий носій західної музичної культури, має в Китаї більш ніж столітню історію становлення та розвитку. З моменту свого проникнення в китайський культурний простір, вона сприймалася як прояв іншої цивілізаційної традиції, пов'язаної з європейським музичним мисленням і виконавською школою. Проте з плином часу фортепіанне мистецтво не лише адаптувалося до національного культурного контексту, а й зазнало глибокої трансформації, у процесі якої поступово сформувалися характерні риси китайської виконавської естетики.

Процес китаїзації та локалізації фортепіанної музики став яскравим свідченням відкритості китайської культури до діалогу з іншими художніми системами та її здатності до творчого переосмислення зовнішніх впливів. Інтеграція європейських музичних принципів із національними інтонаційними, ладо-ритмічними та образно-смысловими структурами зумовила появу унікального синтетичного феномену – китайської фортепіанної музики, у якій західна форма поєдналася зі східним змістом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій засвідчує активізацію інтересу до проблеми

китаїзації та локалізації фортепіанного мистецтва в контексті культурної модернізації Китаю. У працях Ван Ін (2024), Ю Меньцзін (2023), Ян Цзіньсуна (2022) та Лі Дань (2021) послідовно розкривається процес інтеграції традиційних музичних елементів у фортепіанну творчість, що сприяє формуванню нових художніх моделей, заснованих на принципах культурного синтезу й національної ідентичності. Дослідження Лі Жуя (2019) та Лі Лань (2024) акцентують увагу на проблемі локалізації фортепіанної освіти, підготовці музикантів нового покоління та розвитку автономії виконавського мислення студентів. У свою чергу, праці Жень Хуна (2021), Ма Жуя (2024) та Ву Сінге (2023) зосереджуються на вдосконаленні методологічних підходів до фортепіанного викладання в умовах цифровізації та впровадження нової гуманітарної парадигми освіти. Узагальнення цих досліджень дозволяє визначити наукове підґрунтя для подальшого осмислення фортепіанного мистецтва як динамічної сфери міжкультурного діалогу, у якій поєднуються принципи адаптації, гібридності та культурного синтезу.

Метою дослідження є всебічне вивчення ціннісних, естетичних і культурологічних

аспектів китайської інтерпретації фортепіанної музики, аналіз шляхів її практичної реалізації у сферах композиторської творчості, музичної педагогіки та виконавського мистецтва. Особливу увагу звернено на те, як процеси китаїзації та локалізації фортепіанного мистецтва відображають глибинні тенденції культурної інтеграції Заходу й Сходу, формуючи унікальну художню мову сучасної китайської музики.

Окреслений підхід спрямований не лише на поглиблення розуміння механізмів культурної адаптації та взаємопроникнення мистецьких традицій, але й на виявлення потенціалу фортепіанного мистецтва як чинника модернізації національної культури. У межах нашого дослідження фортепіанна творчість розглядається як важливий засіб збереження та оновлення традиційних естетичних цінностей у контексті глобалізаційних процесів, що сприяє подальшому розвитку китайського музичного мистецтва й утвердженню культурної самобутності в сучасному світі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Інтеграція китайських національних елементів у фортепіанну музику та процес її локалізації надали традиційній культурі Китаю нових сучасних форм художнього вираження. Завдяки цьому вона набула динамічного, модерного звучання та змогла вийти на міжнародну арену у привабливішому й конкурентоспроможнішому вигляді. Така культурна трансформація не лише збагатила фортепіанне мистецтво характерними національними ознаками, а й стимулювала глибше осмислення питань культурної ідентичності, художньої самобутності та шляхів збереження традицій у контексті глобалізаційних процесів.

У сучасному культурному просторі синізація фортепіанного мистецтва, тобто свідоме впровадження китайських інтонацій, ладових і ритмічних моделей у західну музичну систему, стала проявом зростання національної самосвідомості та творчої незалежності. Культурна самосвідомість у цьому контексті розглядається як один із ключових показників не лише духовної сили, а й культурної життєздатності держави.

Китайські композитори й виконавці, інтегруючи традиційні національні мотиви, філософські ідеї та естетичні принципи у фортепіанну творчість, демонструють високу здатність до інновацій і переосмислення запозичених

художніх форм. Такий підхід не є механічним поєднанням різних культурних систем, а радше творчим синтезом, що відкриває нові горизонти розвитку сучасного музичного мислення. У цьому процесі відображається відкритість китайської музичної культури до діалогу з іншими традиціями, а також її здатність трансформувати зовнішні впливи у власні унікальні художні коди, формуючи тим самим багатовимірний культурний простір, у якому Схід і Захід знаходять точки гармонійного співіснування (Rui Ma, 2024).

Процес китаїзації фортепіанної музики відображає й інноваційний характер розвитку китайської музичної культури та різноманітність її спадкоємності. Твори, створені на основі національних інтонацій і традиційних тем, набувають нової художньої виразності, поглиблюючи зміст фортепіанного мистецтва та збагачуючи його естетичну мову. Така інтеграція сприяє гармонійному поєднанню традиційного і сучасного, водночас дозволяє слухачеві безпосередньо відчувати неповторну привабливість китайської музики.

У міжкультурному контексті фортепіанна музика адаптовано до китайського культурного середовища розширює вплив китайської культури у світі, модернізуючи національні музичні ресурси та утверджуючи у глобальному мистецькому просторі унікальну художню цінність Китаю. Завдяки цьому формується новий шлях культурної саморепрезентації, що зміцнює національну ідентичність і сприяє міжкультурній взаємодії (Li Rui, 2019).

Процес інтеграції національних музичних традицій у фортепіанне мистецтво надає новий імпульс розвитку китайської культурної спадщини, наділяючи її сучасним звучанням і розширюючи форми художнього існування. Спираючись на глибоку естетику, інтонаційне багатство та мелодичну образність народної музики, фортепіано, як символ модерності й універсальний засіб музичного висловлення, стає ефективним інструментом переосмислення традиційної культури. Завдяки своїм технічним і виражальним можливостям воно дозволяє традиційному мистецтву подолати часові й жанрові обмеження, виводячи його за межі локального побутування та надаючи йому нової сценічної виразності у глобальному культурному контексті.

У цьому процесі культурна пам'ять перестає бути статичною категорією, вона трансформується та оновлюється в нових художніх формах, відображаючи постійний рух традиції у просторі сучасного мистецтва. Така взаємодія минулого й сучасного сприяє формуванню живої традиції, у межах якої історичні смисли не втрачаються, а переосмислюються й відтворюються відповідно до естетичних потреб часу. Це забезпечує безперервність культурної еволюції, у якій інновація не заперечує традицію, а, навпаки, розкриває її потенціал у новому художньому вимірі.

Використовуючи фортепіано як медіатор, композитори переосмислюють національні теми, перетворюючи їх на універсальні художні образи, зрозумілі в міжкультурному контексті. У такий спосіб традиційна культура інтегрується в сучасну музичну мову, створюючи форму, що поєднує історичну глибину з відчуттям сучасності. Це поєднання демонструє взаємну збагачувальну дію традиції та модерності, розширює межі культурного новаторства й підтверджує здатність китайської культури адаптуватися до глобального культурного середовища, залишаючись при цьому самобутньою (Li Lan, 2024).

Процес адаптації та національної інтерпретації фортепіанної музики передбачає не лише глибоке засвоєння, а й творче переосмислення традиційної китайської музичної спадщини в контексті сучасного художнього мислення. Одним із провідних напрямів цього процесу є інтеграція структурних і стилістичних особливостей народної музики, її інтонаційно-мелодичних моделей, ритміко-темпоральної організації та модально-ладових принципів, у сучасну композиторську практику.

Таке поєднання традиційних інтонаційних джерел із багатими тембровими й динамічними можливостями фортепіано відкриває простір для створення нових художніх форм, у яких національний колорит органічно поєднується з модерним звучанням. У результаті формується своєрідний синтез культурних пластів, зокрема, традиційного й академічного, локального й універсального, що не лише збагачує фортепіанне мистецтво, а й сприяє формуванню нової естетики сучасної китайської музики.

У композиторській практиці важливим напрямом національної інтерпретації фортепіанного

мистецтва є дослідження звукових і техніко-виконавських особливостей традиційних китайських інструментів, зокрема, гучжена, піпи та ерху. Вивчення їхньої тембрової специфіки та артикуляційної виразності відкриває широкі можливості для переосмислення звукової природи фортепіано й формування нових прийомів гри, здатних передати характерні риси національного інтонування (Li Dan, 2021).

Зокрема, розкладені акорди можуть імітувати м'яке, «струмливе» звучання гучжена, передаючи відчуття плавного руху звуку; тремоло та швидкі пасажі наближають фортепіанне звучання до фактурної виразності піпи, передаючи її динамічну пульсацію й ритмічну енергію; активне використання педалі створює ефект тривалого резонансу, подібний до протяжних інтонацій ерху.

Такі пошуки сприяють не лише розширенню акустичних можливостей фортепіано, а й збагаченню його художньо-виразальної системи новими інтонаційними моделями, що походять із традиційної китайської музики. У результаті фортепіано постає не просто як західний інструмент, адаптований до іншої культури, а як повноцінний носій національно забарвленої звукової ідентичності, здатний передавати специфіку китайського музичного мислення в межах сучасного академічного мистецтва.

Вагомим чинником у становленні та розвитку національно орієнтованого фортепіанного репертуару є творче опрацювання народнописаних джерел, які слугують підґрунтям для формування унікального стилістичного синтезу традиційної мелодики та сучасних композиційних засобів. Особливого значення набувають варіаційні обробки відомих народних мелодій, зокрема «Моліхуа» («Жасмин»), у яких застосування таких технік, як поліфонічний розвиток, гармонічні розширення, фактурні контрасти та тематичні трансформації, забезпечує поєднання мелодичної впізнаваності з композиційною складністю та глибоким емоційним наповненням. Такі твори демонструють гармонійне співіснування традиційної музичної інтонації з модерними засобами вираження, що підкреслює динамічний характер культурного оновлення китайського фортепіанного мистецтва (Yu Mengjin, 2023).

У ритмічному аспекті важливим є звернення до традиційних китайських ритмічних моделей,

зокрема до варіаційних форм банцян ті, а також до танцювальних ритмів народних мелодій. Використання змінного метру, нерегулярних акцентів та асиметричних ритмічних структур надає фортепіанним композиціям особливої пластичності, рухливості та характерного «внутрішнього пульсу», властивого китайській музичній традиції. Ці ритмічні засоби набувають особливої виразності у творах, натхненних фольклором національних меншин, де поєднання ритмічної різноманітності, фактурної насиченості та віртуозної техніки фортепіано створює яскравий, експресивний музичний образ, що розкриває багатство і різноманітність китайської культурної спадщини (Yu Mengjin, 2023).

У процесі аранжування традиційних мелодій важливо зберігати баланс між повагою до оригінального культурного контексту та розкриттям нових можливостей фортепіанного звучання. Адаптація творів, написаних для народних інструментів, потребує ретельного врахування регістру, динаміки й артикуляції фортепіано, аби зберегти національну виразність і водночас підкреслити його унікальну темброву природу. Залучення сучасної гармонічної мови й педалізації сприяє створенню ефекту «звучання, що лунає у просторі», характерного для традиційної китайської музики (Yang Jinsong, 2022).

Подальша еволюція синізованої фортепіанної творчості значною мірою визначається рівнем інституційної підтримки та інтенсивністю міждисциплінарної взаємодії. Зокрема, організація тематичних творчих лабораторій і майстерень, у межах яких композитори та виконавці спільно досліджують специфіку окремих етномузичних стилів, сприяє поглибленню професійного обміну й формуванню нових художніх моделей. Одночасно створення систематизованих електронних баз даних, що містять архіви народних мелодій та фортепіанних технік, забезпечить науково обґрунтований ресурс для подальших експериментальних пошуків і підвищить ефективність композиторської діяльності (Pina, Yoong, 2023).

Розвиток китаїзації та локалізації фортепіанної музики є не лише наслідком педагогічних трансформацій, а й передусім результатом глибоких мистецьких і культурних зрушень, спрямованих на формування нової естетичної парадигми фортепіанного мистецтва в Китаї. Цей

процес вимагає системного оновлення репертуарної політики, розширення жанрово-стильових меж і створення умов для художнього синтезу традиційного й сучасного.

На рівні репертуарного формування важливо утвердити структуровану трирівневу систему художнього розвитку: від елементарних вправ, побудованих на інтонаційних моделях народної музики, до камерних та концертних композицій, у яких осмислюються складні ритмічні, ладові й фактурні особливості національної музичної мови. Такий поступовий перехід від простих етноінтонацій до високого художнього узагальнення формує естетичну тяглість національного стилю.

Важливу роль у цьому відіграє співпраця композиторів, виконавців і музикознавців, що дозволяє поєднати художню виразність твору з науково-рефлексивним підходом до традиційної музичної спадщини. Спільне створення навчальних і концертних збірок, орієнтованих на китайський інтонаційний та тембровий лад, сприяє поглибленню авторського осмислення національних джерел і розвитку нової виконавської естетики (Zheng Hong, 2021).

З точки зору художньої інтерпретації, фортепіанні обробки народних мелодій постають як форма творчого перекладу етнічного звучання в європейську фортепіанну систему. Інтерпретатор, спираючись на знання історичного контексту, символіки та поетики мелодій, розкриває емоційно-сміслові пласти народного мислення, трансформуючи їх у сучасну музичну мову. Таким чином, педагогічна діяльність набуває характеру художньо-дослідницького процесу, у якому виконавець виступає як інтерпретатор і співтворець.

Особливого значення набуває концертна та фестивальна практика, яка формує простір для публічного представлення китаїзованого фортепіанного репертуару. Проведення конкурсів, концертних серій і фестивалів на кшталт «Фортепіанна музика в китайському стилі» сприяє актуалізації національного художнього коду в сучасному музичному дискурсі та створює платформу для творчого діалогу між традицією і модерністю.

Інтеграція регіональних культурних ресурсів у творчу практику фортепіанного мистецтва розширює географію художніх пошуків і відкриває можливості для новітніх форм локального

музичного синтезу. Залучення народних виконавців, носіїв традицій та майстрів декоративного мистецтва до спільних творчих лабораторій сприяє оновленню образного мислення композиторів і піаністів та утвердженню китаїзованої художньої ідентичності фортепіано як інструмента міжкультурного вираження (Wang Ying, 2024).

Подальша культурна інтеграція фортепіанної музики потребує її активної участі в міжмистецькому діалозі з традиційними народними формами художнього вираження. Важливим етапом цього процесу є польові дослідження та культурно-етнографічні експедиції, у межах яких композитори й виконавці мають можливість безпосередньо взаємодіяти з автентичним середовищем народного музичування. Занурення у живу культурну тканину народного мистецтва, зокрема через участь у місцевих обрядах, святкових подіях, театралізованих виставах і фольклорних дійствах, що забезпечує збирання інтонаційно-ритмічного, мелодичного та тематичного матеріалу, а також сприяє глибшому розумінню соціокультурного контексту його функціонування.

Таке емпіричне спостереження та художньо-дослідницьке занурення стає не лише засобом документування традицій, а й потужним джерелом творчої інспірації, що стимулює появу нових фортепіанних композицій, у яких національні елементи отримують оновлене естетичне звучання в межах сучасної музичної мови.

Провідним напрямом сучасної творчої інтеграції фортепіанного мистецтва є міждисциплінарна взаємодія, яка відкриває широкі можливості для формування синтетичних художніх форм. У взаємозв'язку з театром, танцем, оперою чи народним речитативом фортепіано набуває нових семантичних функцій, може виступати акомпануючим або драматургічним інструментом, створювати емоційно-звуковий простір чи імітувати вокальні інтонації. У межах театральних і музично-сценічних проєктів така співпраця композитора, режисера й виконавця формує органічну єдність національної образності та сучасних виражальних засобів, забезпечуючи збереження й оновлення етнокультурних традицій (Wu Xingge, 2023).

Важливу роль у репрезентації та популяризації цих форм відіграють культурні фестивалі,

мистецькі форуми й тематичні концертні програми, орієнтовані на синтез традиційного та сучасного мистецтва. Інтеграція фортепіанних композицій з ансамблевими номерами, народним театром або танцювальними елементами створює діалогічний простір між епохами, жанрами та стилями. Використання мультимедійних технологій (відеопроєкцій, світлових інсталяцій, сценографічних ефектів) підсилює емоційно-візуальний вимір художнього дійства, перетворюючи його на комплексний естетичний досвід.

У контексті цифрової культури новітні технології відкривають додаткові шляхи поширення результатів мистецького синтезу. Онлайн-платформи, цифрові архіви, відеопроєкти та фортепіанні альбоми, що поєднують елементи народного мистецтва з сучасною виконавською практикою, сприяють глобальній комунікації культурних надбань. Такі ініціативи не лише розширюють аудиторію фортепіанного мистецтва, але й забезпечують відродження та переосмислення місцевих традицій у цифрову добу, утверджуючи фортепіано як активного медіатора між культурною спадщиною та сучасністю.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Отже, процес китаїзації та локалізації фортепіанної музики постає як один із найрепрезентативніших прикладів міжкультурної взаємодії Сходу та Заходу у сфері музичного мистецтва. Він відображає не лише глибокий рівень інтеграції традиційних і європейських музичних систем, але й утверджує культурну самосвідомість, естетичну автономію та творчий потенціал сучасного Китаю.

Синтез народно-інтонаційних елементів із академічними формами, модернізація освітнього середовища та розвиток міжмистецької комунікації створюють підґрунтя для оновлення фортепіанного мистецтва в його художньому, виконавському й освітньо-дослідницькому вимірах. Такий підхід сприяє осучасненню традиційної культури, водночас поглиблюючи її інтернаціональний резонанс і підвищуючи здатність до творчого діалогу з глобальним мистецьким простором.

У перспективі подальше осмислення, вивчення та популяризація фортепіанного мистецтва з виразною китайською ідентичністю можуть стати важливим чинником зміцнення

міжкультурного порозуміння, збереження співіснування, у яких національна традиція музичного різноманіття світу та формування виступає не як замкнена система, а як динамічних моделей глобального культурного чинник художнього оновлення.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Li Dan. Research on the Nationalized Connotation and Characteristics of Piano Music Culture. *Modern and Ancient Cultural Creativity*. 2021. Vol. 9. P. 80-81 [in Chinese].
2. Li Lan. The Cultivation Path of Students' Autonomous Learning Ability in College Piano Teaching. *Research on Teaching Methods*. 2024. Vol. 4(4) [in Chinese].
3. Li Rui. Research on the Localization of Piano Music Education in Colleges and Universities. *Art Appreciation*. 2019. Vol. 26. P. 324-325 [in Chinese].
4. Pina K. Y., Yoongb C. Y. The Application of the "Project-Based" Piano Teaching Model at Universities. 2023.
5. Rui Ma. Cultivating Students' Innovative Ability in Piano Teaching in Higher Vocational Colleges. *Innovation and Practice of Teaching Methods*. 2024. Vol. 7(9). P. 26-28 [in Chinese].
6. Wang Ying. Research on the Effective Integration Path of Traditional Music Elements into Piano Teaching in Colleges and Universities. *Journal of Jiamusi Vocational College*. 2024. Vol. 40(7). P. 68-70 [in Chinese].
7. Wu Xingge. Research on Optimization of Piano Teaching Methods and Learning Strategies. *Chinese Journal Full-text Database – Educational Science*. 2023. Vol. 6. P. 170-173 [in Chinese].
8. Yang Jinsong. Research on the Aesthetic Characteristics of Nationalized Piano Music from the Perspective of Traditional Culture. *Voice of the Yellow River*. 2022. Vol. 22. P. 46-48 [in Chinese].
9. Yu Mengjin. Feasibility of Integrating National and Local Characteristics into the Development of Piano Composition – Taking "Spring Dance" as an Example. *Journal of Suihua University*. 2023. Vol. 43(11). P. 95-97 [in Chinese].
10. Zheng Hong. Exploration of Piano Teaching Models in Colleges and Universities under the Background of New Liberal Arts. *Educational Materials*. 2021. Vol. 25. P. 198-200 [in Chinese].

REFERENCES:

1. Li, D. (2021). Research on the nationalized connotation and characteristics of piano music culture. *Modern and Ancient Cultural Creativity*, 9, 80-81 [in Chinese].
2. Li, L. (2024). The cultivation path of students' autonomous learning ability in college piano teaching. *Research on Teaching Methods*, 4(4). [in Chinese].
3. Li, R. (2019). Research on the localization of piano music education in colleges and universities. *Art Appreciation*, 26, 324-325 [in Chinese].
4. Pina, K. Y., & Yoongb, C. Y. (2023). The application of the "project-based" piano teaching model at universities. *Journal of Music Education Studies*, 12(3), 55-60.
5. Rui, M. (2024). Cultivating students' innovative ability in piano teaching in higher vocational colleges. *Innovation and Practice of Teaching Methods*, 7(9), 26-28 [in Chinese].
6. Wang, Y. (2024). Research on the effective integration path of traditional music elements into piano teaching in colleges and universities. *Journal of Jiamusi Vocational College*, 40(7), 68-70 [in Chinese].
7. Wu, X. (2023). Research on optimization of piano teaching methods and learning strategies. *Chinese Journal Full-text Database – Educational Science*, 6, 170-173 [in Chinese].
8. Yang, J. (2022). A study on the aesthetic characteristics of nationalized piano music from the perspective of traditional culture. *Voice of the Yellow River*, 22, 46-48 [in Chinese].
9. Yu, M. (2023). Feasibility of integrating national and local characteristics into the development of piano composition: Taking Spring Dance as an example. *Journal of Suihua University*, 43(11), 95-97 [in Chinese].
10. Zheng, H. (2021). Exploration of piano teaching models in colleges and universities under the background of new liberal arts. *Educational Materials*, 25, 198-200 [in Chinese].

Дата першого надходження рукопису до видання: 29.10.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 28.11.2025

Дата публікації: 30.12.2025